

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Decima octaua Aprilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Decima octaua Aprilis.

1°. De sancto *Vrsmaro* episcopo, qui multos conuertit in *Fania*, *Theoracia* & *Flandria*.

Ex Ratherio & monumentis Lobij, qua exhibuit Reuerendus Pater Abbas Erminus François.

Vide Sigeb. in Chron. an. 1081.

IN cænobio quod dicitur *Laubium*, depositio sanctissimi patris *V R S M A R K*, episcopi & confessoris, cuius gesta præclara habentur. Hic pago *Theoracensi*, villa *Fleon*, exstitit oriundus. A *Pipino* duce accersitus, *Laubacum* monasterium, à beato *Landelino* ad *Sambram* fluiuium, & *Laubacum* riuulum, à quo nomen accepit, fundatum, regendum suscepit. *Ibidem*que ad barbaricæ gentis conuersionem episcopus consecratus, multos ad fidem Christi in *Fania* & *Theoracia* conuertit, multasque construxit ecclesias. Inde ad prædicandum *Flandris*, contulit se versus *Menapum* fines, qui adhuc detinebantur ritu gentis, vanis superstitionibus. Cuius miraculis & prædicatione assidua, ad fidem conuersi, magna ex parte eum, & eam quæ est *Lobijs* ecclesiam Christi, prædiorum hæredem statuerunt. Ipse etiam prouinciæ dominus *Aldo*, donauit à suo vocabulo dictum *Alden-burg*, vicum, in quo in honorem beati *Petri* ecclesiam consecrauit, quatenus beatus *Apostolus* *Flandrensibus* & *Menapibus* patrocinaretur. *Gregem* sibi commissum ita diligebat, sicut veritas ipsa diligendum docuerat: custos animarum, nutritor orphanorum, defensor viduarum, redemptor captiuorum. Singulare etiam patientiæ exemplar.

plar. Nouem enim annis & decem hebdomadibus ægritudinem pertulit, absque alimonia panis. Tandem moribus & annis maturus ad cælestem vitam migravit, anno Domini septingentesimo decimo tertio, principatus Pipini senioris vigesimo quinto. Corpus autem ex monasterio delatum est in oratorium beatæ Mariæ super montem, cuius radicibus monasterium adiacet: quod oratorium etiam in libris miraculorum dicitur Superius monasterium, etsi Canoniconum fuerit, non monachorum collegium. Vnde hic locus in Chronicis ad Gerardum Cameracensem episcopum scriptis, clarius nominatur monasterium sanctorum Vrsuari & Ermini, Canonicalis congregationis, Laubiensi cænobio subiacens. Ex quo cum septem alijs sanctorum corporibus, & canonicorum collegio, translatum est anno 1409. ad Binchium Hannoniæ oppidum, duobus inde miliaribus distans. Est autem Vrsuari Flandrensiū, Menapensiū, & Theoracensiū Apostolus, anno ab obitu centesimo decimo eleuatus, per Fulradum abbatem, iussu Cameracensis episcopi. Lobium enim, seu Laubium, siue Labacus, ad eius diocesim pertinet, quamuis sit territorij Leodiensis. Historiam scripsit, seu potius stylum eius correxit, Ratherius Veronæ existens, ex Lobienſi monacho primū Veronensis, deinde Leodiensis, episcopus, cuius Luitprandus meminit libro tertio de rebus per Europam gestis: quique tumulo suo Lobij epigraphium inscribi curauit, Conculcate, pedes hominum, sal infatuatum. Cui operi Folquinus abbas librum miraculorum subiecit, ex quo constat tanti patroni interuentu non tantum in loco

felicis

Cap. II. *¶*
uit.

felicis requietionis facta esse miracula, sed etiam in remotis eius memoriæ dicatis locis. Quodque Lobieneses monachi, in quacunque necessitate, soleant ex suo monasterio, quod maius & inferius dicebant, ad superius ascendere, vbi coram corpore sanctissimi confessoris, & feruenter eum orabant, & spe sua potiti, cum gratiarum actione *Te Deum* cantabant. Qui hymnus etiam per totam Flandriam auditus est in itineratione Flandrensi. Cùm enim per bella Henrici Imperatoris, & Balduini Comitis, Lobium multa in Flandria amississet, pro eorum redemptione Episcoporum licentia & benedictione, corpus Vrsmari inter Flandros est delatum, & in ea itineratione nullus pœne dies transijt absque signis miraculorum. Multos autem à dentium dolore, peculiari compassione liberauit, quod eo malo nouem annis laborasse memoretur. Pingiturque cum dæmone prostrato, quia eum sepius ex energumenis eiecit.

Mirum autem non est Lobiensem ecclesiam, ad summam peruenisse temporalium rerum benedictionem, quando in ea vigeat dignitas episcopalis, & quotidiana erant sanctorum Vrsmari & collegarum patrocina. Vnde tempore Franconis fertur possedisse villas centum & quinquaginta tres. Sed hæc, vt sunt caduca & transitoria, ita temporum & principum iniuria, multum sunt collapsa. Occupatum enim fuit hoc monasterium primum à Lothario & alijs aliquot Lotharingiæ regibus. Deinde à Francone, & septem post eum episcopis Leodiensibus. Sub quibus à parasitis dicebatur, *aurea vallis*. Ablatum est Aldenburghum, iam antea diuo Vrsmaro donatum. Occupatum

patum est magna ex parte Santhense territorium. Sed & Franco abbas, regis Arnulphi, cognati sui fauore factus episcopus Leodiensis, permulta abstulit, inter quæ castellum Tudinum, quod antiqui abbates ad tuendam abbatiam magnis sumptibus munierant. Maxime memorabilis hic est triumphus contra Hungaros. Cuius memoria annue duodecim lectionibus recolitur: de quo ad diem secundam Aprilis dictum est. Habet enim sanctus Vrsmarus præter natalem suum, etiam ab Vsuardo notatum, alias commemorationes. De quibus legitur; Septimo Calendas Aprilis, Lobij eleuatio sancti Vrsuari episcopi, quæ agitur Dominica ante natalem sancti Ioannis Baptistæ. Quarto Nonas Aprilis, commemoratio meritorum venerabilium Christi confessorum Vrsuari & Ermini, quando ab Hungris liberati sunt Laubienses per merita eorum. Dominica secunda post festum beati Ioannis, Binchij translatio sanctorum corporum Vrsuari, Ermini, Theodulphi, Vlgisi, Amoluini, Abel, Hidulphi, Amalbergæ, de ecclesia Lobienfi in oppidum Binchiense, facta anno millesimo quadringentesimo nono. Cæterum in Lobienfi monasterio cum sanctitate claruisse etiam eruditionem, satis constat. Nam inter scriptores ecclesiasticos celebrantur aliquot Lobienfes, Ansegisus, Senonenfis archiepiscopus Folquinus abbas, Herigerus abbas, ad cuius tumulum frigoretici sanati sunt, Adelboldus, episcopus Ultraiectensis; Albertus, qui & Olbertus, abbas Gemblacensis; & Burchardus, episcopus Vuormatiensis.

20. De sancta Aya, Comitissa Hannonia.

Ex Chronicis Hannonum, & aliunde.

IN Montibus, obitus B. Aya, Comitissa Hannonia, tam sanguine quam vita praclaræ. Cuius memoriam facit ecclesia Montensis in Litanij. Hæc coniungitur marito suo sancto Hidulpho, ad diem vigesimam tertiam Iunij. Refert autem historicus Hannoniensis, eam suas hæreditates, seu dominia, Montensi contulisse ecclesiæ, quæ postmodum, quasi iure propinquitatis, repetebantur, sed dicta ecclesia, cum vexaretur lite, sanctam Ayam, etsi defunctam, multis precibus in testem euocauit: & ipsa respondit, se donationem suam ratam habere. Vnde pacificè quod datum erat datum remansit.

*Iacobus**Guis**Li. II. c. 4.*

Decima nona Aprilis.

De beato Bernardo, pœnitente in sancti Bertini monasterio.

Ex Ioanne, vitæ eius scriptore, & Iacobi Poulain, Iurisconsulti, Canonici Audomarensis, literis.

AD sanctum Berthinum, obitus beati Bernardi pœnitentis. Quem propter miracula, in vita & ad tumbam facta, sanctorum collegio aggregatum pietas credit ecclesiæ. Fuit Prouincialis diœcesis Magaronensis, quæ subest episcopo Narbonensi: literarum omnino expertus, & tamen cum literis sui episcopi, quas etiam metropolitanus sigillo munierat, pœnitentiæ causa totum ferè orbem peragravit, terram sanctam terridè lustravit; Tandem in sancti Audomari vrbe receptus est à quodam Vuilhelmo, vbi, sicut decreuerat, permansit. In literis scriptum erat generatim, iniunctam fuisse pœnitentiæ septennem, propter horribilia peccata. Sed vitæ scriptor asserit se audiuisse, quod consensum præbuerit

*Chronicorum
loci, c. 45.**Ex historia
Ioannis Més.
in Sathu.*